

VEB SPAARONDERZOEK 2011: VERDIENEN MET SPAREN IS MOEILIK

Lage rentes, oplopende inflatie en een gretig calculerende fiscus maken sparen momenteel weinig aantrekkelijk. Wie toch rendement zoekt met sparen, moet goed selecteren en geduld hebben.

TEKST: ROBERT ROSENAU

De kredietcrisis mag dan voorbij zijn, de pijnlijke herinnering aan dat financiële debacle is nog lang niet verdwenen uit de hoofden van beleggers. Er is zelfs een forse groep beleggers die de beurzen laat voor wat ze zijn om vervolgens alleen nog maar te gaan sparen.

Maar ook in spaarland zijn de zorgeloze tijden voorbij. De kredietcrisis heeft pijnlijk duidelijk gemaakt dat spaargeld lang niet bij alle aanbieders veilig is. Bovendien zijn de officiële rentetarieven zo laag dat de vergoeding op spaargeld nauwelijks voldoet om inflatie te compenseren. Het Internationaal Monetair Fonds verwacht voor dit jaar een gemiddelde inflatie in Nederland van 1,3 procent. En dan is er nog niet eens rekening gehouden met de fiscus die, boven een drempel van zo'n 21.000 euro, 1,2 procent inhoudt op spaartegoeden.

De Belastingdienst gaat er in zijn berekeningen van uit dat spaarders een rendement van 4 procent op hun spaargeld kunnen halen. De praktijk blijkt anders. Banken die financiële steun hebben ontvangen van de overheid, mogen niet stunten met spaartarieven zolang zij de ontvangen miljarden niet hebben terugbetaald. Dat maakt dat er niet op het scherpst van de snede gestreden kan worden om de gunst van de spaarder. Nog een reden voor de matige rentevergoedingen op spaarrekeningen.

Inflatie en belastingdruk bij elkaar opgeteld leert dat met een spaarrekening pas enigszins rendement wordt gemaakt vanaf een rentevergoeding van 2,5 procent. Er zijn slechts een paar aanbieders die een dergelijke vergoeding bieden. De hoogste rente, van 2,6 procent, valt te halen bij de inter-

netspaarrekening van Bank of Scotland, een onderdeel van Lloyds Banking Group, de grootste retailbank van Groot-Brittannië. Dit blijkt uit een inventarisatie van 27 spaarrekeningen met de hoogste rentevergoedingen, zonder afwijkende voorwaarden.

De VEB heeft namelijk onderzoek gedaan naar de aanbieders die op de Nederlandse spaarmarkt actief zijn en heeft uit het totale aanbod 27 spaarrekeningen geselecteerd op basis van de hoogte van de rentevergoeding. Aan de hand van de beperkende voorwaarden is vervolgens aan elke spaarrekening een unieke score voor klantvriendelijkheid toegekend. Hoe minder beperkende voorwaarden, hoe beter de klantvriendelijkheid.

DE VARIABLE RENTE

Ondanks dat banken een schamele rentevergoeding bieden die ternauwernood vol-

doende is om er in koopkracht niet op achteruit te gaan, proberen zij op allerlei manieren toch spaarders te lokken en aan zich te binden. Naast de standaardspaarrekening die een variabele rente tot een bepaald maximumsaldo biedt, vergoeden veel aanbieders onder bepaalde voorwaarden een hogere rente.

Zo bieden ING en Ohra een vaste actierente voor respectievelijk het eerste kwartaal en het eerste halfjaar na het openen van de rekening, maar daarna valt de rente sterk terug. Een andere mogelijkheid is een bonusrente wanneer het spaargeld een kwartaal vaststaat, zoals bij ABN Amro Direct Kwartaalsparen, RegioBank Bonus Sparen, en de MoneYou Kwartaal Spaarrekening. Verder zijn er aanbieders die een bonusrente vergoeden wanneer periodiek een storting wordt gedaan, zoals bij Aegon

ICESAVE: IJSKOUD LESJE

Het debacle rondom Icesave is een echte 'wake-up call' geweest, want het terughalen van het spaargeld dat niet onder de dekking van het Nederlandse depositogarantiestelsel viel, bleek niet makkelijk. Deze IJslandse spaarbank trad in mei 2008 toe tot de Nederlandse spaarmarkt en bood een zeer aantrekkelijke rente van 5,25 procent, ruimschoots boven de gemiddelde rente van 4 procent. Ruim honderdduizend Nederlandse spaarders openden een rekening zonder stil te staan bij de risico's. Maar de kredietcrisis toonde al snel de kwetsbaarheid van de sterk opgeblazen IJslandse bankensector en in oktober 2008 werd besloten om Landsbanki, de moeder van Icesave, vanwege grote financiële problemen te nationaliseren. Doordat ook de spaartegoeden werden bevroren, brak een periode aan van grote onzekerheid. Uiteindelijk heeft de Nederlandse overheid het grootste deel van de spaargelden uitgekeerd. IJsland beschikte namelijk niet over de financiële middelen om aan de verplichtingen te kunnen voldoen, zodat het land 1,3 miljard euro moest lenen. Nu, ruim twee jaar na de nationalisatie, duurt het gesteggel over het aflossen van de lening nog steeds voort.